

Dániel könyve – Kilencvenkilencedik szám

Az utolsó napok és Isten ítélete: a prófétai felismerések feltárása

Jeff Pippenger

2024-02-29

„Az utolsó napok” az első angyal mozgalmában az ítélet megnyílásának kihirdetését jelképezik, a harmadik angyal mozgalmában pedig az ítélet lezárásának kihirdetése hangzik el. Az „utolsó napokban” Isten népe arra emeltetett fel, és arra emeltetik fel, hogy hirdesse Isten ítéletét, ám ahhoz, hogy valaki Isten ítéletének hírnöke legyen, értenie kell az ítéletet. A laodiceai adventizmus egyik alapvető jellemzője, mind a művelt osztály, mind a műveletlen osztály esetében, hogy nem ismerik Isten ítéletét. Valamennyi próféta pontosabban az utolsó napokat szólítja meg, mint azokat a napokat, amelyekben éltek.

„Az ősi próféták mindegyike kevésbé a maga korához, mint inkább a miénkhez szólt, ezért prófétálásuk ránk nézve érvényes. „Mindezek pedig példaképpen estek rajtok; megíratlak pedig a mi intésünkre, akikhez e világ vége elérkezett.” 1Korinthus 10:11.” Szemelvények, 3. könyv, 338.

Valamennyi próféta egyetért egymással, ezért próféciaik mind ugyanazt a szemléltetést tárják elénk, és ez a szemléltetés az utolsó napokról szól, amelyek az ítélet napjai.

És a próféták lelkei engedelmeskednek a prófétáknak. Mert Isten nem a zűrzavar, hanem a békesség Istene, miként a szentek minden gyülekezetében. 1Korinthus 14:32–33.

Jeruzsálem Ezékielnek a nyolcadik fejezetben kezdődő látomásában Isten egyházát jelképezi, amely az utolsó napok laodiceai Hetednap Adventista Egyháza. Ezékiel nyolcadik és kilencedik fejezete az istentisztelek két osztályát azonosítja Isten házában kezdődő ítélet lezárásánál. Az egyik osztályt az a huszonöt vén férfi képviseli, akik a nap előtt hajolnak meg; azok azonban, akik sóhajtanak és kiáltanak az egyházban és az országban elkövetett utálatosságok miatt, elnyerik Isten pecsétjét. A tizenegyedik fejezetben Ezékiel látomása tovább folytatja annak a huszonöt férfinak megbüntetésére vonatkozó szemléltetést, akik a nap előtt hajolnak meg.

Azután a lélek felemelt engem, és az Úr házában keleti kapujához vitt, amely kelet felé néz; és ímé, a kapu bejáratánál huszonöt férfi volt; és láttam közöttük Jaazanját, Azúr fiát, és Pelatját, Benája fiát, a nép fejedelmét. És monda nekem: Embernek fia, ezek azok a férfiak, akik gonoszságot forralnak, és istentelen tanácsot adnak ebben a városban; akik ezt mondják: Nincs közel az idő; építsünk házakat; ez a város a fazék, mi pedig a hús. Ezért prófétálj ellenük, prófétálj, embernek fia. És az Úrnak Lelke reám szállt, és monda nekem: Szólj! Így szól az Úr: Így beszéltetek, Izráel háza; mert én ismerem mindazt, ami feljön elmétekbe, egyenként. Megsokasítottatok megöltjeiteket ebben a városban, és utcáit megtöltöttétek megöltekkel. Ezért így szól az Úr Isten: Megöltjeitek, akiket annak közepébe helyeztetek, azok a hús, és ez a város a fazék; titeket pedig kihozlak annak közepéből. Fegyvertől féltetek, de fegyvert hozok reátok, ezt mondja az Úr Isten. És kihozlak titeket annak közepéből, és idegenek kezébe adlak benneteket, és ítéletet tartok rajtatok. Ezékiel 11:1–9.

Jeruzsálem azonosíttatik mint az „üst”, és a Jeruzsálemben levő nép „a hús”, amely az üstben, vagyis a fazékban főzetik. A gonoszok ítélete, amelyet a pecsételések idején a kezükben pusztító fegyvereket tartó angyalok hajtanak végre az egyszáznegyvennégyezer megpecsételések idején (mert White testvérnő azt mondja, hogy Ezékiel kilencedik fejezetének pecsételése ugyanaz, mint Jelenések hetedik fejezetének pecsételése), magában foglalja azt az igazságot, hogy a gonoszok eltávolíttatnak Jeruzsálemből. A hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény idején a lelki Jeruzsálem megtisztíttatik, és zászlóként emeltetik fel minden hegy fölé.

És leszen az utolsó napokban, hogy az Úr házának hegye erősen fog állani a hegyek tetején, és magasabb leszen a halmoknál; és özönlenni fognak hozzá minden pogányok. És eljönnek sok népek, mondván: Jertek, menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítsa minket az ő útaira, és mi járjunk az ő ösvényein; mert Sionból jó ki a törvény, és Jeruzsálemből az Úrnak beszéde. Ésaías 2:2, 3.

A Jeruzsálem számára a vasárnaptörvény idején véghezvitt megtisztítás a laodiceai adventisták eltávolítása, úgy, hogy csak filadelfiai adventisták maradnak. A jogi vállalati struktúra ekkor befejeződik, mert az Egyesült Államok kormánya az 1863-ban létrehozott jogi berendezkedésben az irányító hatóság; és amikor az Egyesült Államok kormánya kikényszeríti a vasárnap megtartását az országban, a Hetednap Adventista egyház vállalati struktúrája vagy jogilag feloszlik, vagy talán a nevét jogilag valami olyasmire változtatják, mint a Vasárnapi Adventista egyház.

Amikor a jeruzsálemi gonoszokat a pusztító angyalok eltávolítják az üstből, véget ér a laodiceai adventista egyház, és a filadelfiai mozgalom lelki Jeruzsálemmé lesz, amely zászlóként emeltetik fel. Mikeás az öregekhez szól, akiket Ézsaiás csúfolódó férfiaknak nevez, akik a világosságot sötétségnek, a sötétséget pedig világosságnak mondják; és egy kérdés által azonosítja, hogy az öregeknek ismerniük kellett volna az „ítéletet”. Ismerniük kellett volna meglátogatásuk idejét.

És mondtam: Halljátok meg, kérlek, Jákób fejedelmei és Izráel házának vezérei! Vajon nem a ti dolgotok ismerni az igazságos ítéletet? Ti, akik gyűlölitek a jót, és szeretitek a gonoszt; akik lenyúzzátok róluk bőrüket, és csontjaikról húsukat; akik népem húsát is megesszitek, és bőrüket lenyúzzátok róluk; csontjaikat összetördelitek, és darabokra vagdaljátok, mint a fazékba valót, és mint a húst az üstben. Mikeás 3:1–3.

Istennek az volt a szándéka, és ma is az a szándéka, hogy az Ő végidei népe „értse az ítéletet”, és az ítélet nem egyetlen fogalom. Fokozatos történelmi folyamat, amely több elemből és meghatározott jelzőpontokból áll. Olyan prófétai időszak, amely 1798-ban kezdődött, és az évezred végéig tart. Egyszerre vizsgálati és végrehajtó jellegű. Végbemegy minden emberen, aki valaha élt a föld bolygóján, valamint azokon az angyalokon is, akiket kiűzték a mennyből. Az ítélet időszakainak megértése alapvetően fontos Isten hűségű végidei népe számára, mert Mikeás kérdésére a válasz ez: „igen, Izráelnek értenie kell az ítéletet.”

Jeremiás rámutat arra, hogy Jeruzsálem vénei az utolsó napokban az „örökös elpártolás” tetőpontját képviselik, amint ezt a fokozódó lázadás négy nemzedéke szemlélteti, amelyet Ezékiel nyolcadik fejezetének négy, egyre súlyosbodó utálatossága jelképez. Jeremiás megállapítja, hogy a vének belemerültek a spiritizmusba, mert „imádják” „a napot, a holdat és az ég minden seregét”.

Kijelenti, hogy „elesnek, és nem kelnek fel”, mert „megvetették az Úr szavát”. E jellemvonások által Jeremiás azonosítja, hogy a „nép nem ismeri az Úr ítéletét”.

Abban az időben, ezt mondja az Úr, kihordják Júda királyainak csontjait, fejedelmeinek csontjait, a papok csontjait, a próféták csontjait és Jeruzsálem lakóinak csontjait sírjaikból; és kiterítik azokat a nap, a hold és az ég egész serege elé, akiket szerettek, akiknek szolgáltak, akik után jártak, akiket kerestek és akik előtt leborultak. Nem gyűjtik össze őket, és el sem temetik; trágyává lesznek a föld színén. És inkább a halált választja majd, mint az életet mindazok maradéka, akik megmaradnak ebből a gonosz nemzetségből mindazokon a helyeken, ahová elszórtam őket – ezt mondja a Seregek Ura. Mondd meg nekik továbbá: Így szól az Úr: Elesnek-e, és nem kelnek fel? Elfordul-e valaki, és nem tér vissza? Miért fordult el hát ez a nép, Jeruzsálem, örökös elfordulással? Erősen ragaszkodnak a családsághoz, nem akarnak visszatérni. Figyeltem és hallgattam, de nem igazat beszéltek; senki sem bánta meg gonoszságát, mondván: Mit cselekedtem? Mindegyik a maga útjára tért, mint a harcra rohanó ló. Még az égen a gólya is ismeri rendelt idejét, és a gerlice, a fecske meg a daru megtartják megérkezésük idejét; de az én népem nem ismeri az Úr ítéletét. Hogyan mondhatjátok: Bölcssek vagyunk, és nálunk van az Úr törvénye? Íme, bizony hazugsággá tette azt az írástudók hazug tolla. Megszégyenültek a bölcssek, megrémültek és csapdába estek; íme, megvetették az Úr igéjét, és milyen bölcsességük van hát? Jeremiás 8:1–9.

Az ötödik fejezetben Jeremiás azokat, akik nem ismerik az Úr ítéletét, „balgáknak” nevezi.

Járjátok be ide-oda Jeruzsálem utcáit, nézzetek csak, tudjátok meg, és keressétek terein, vajon találtok-e embert, van-e olyan, aki igazságot szolgáltat, aki az igazságot keresi; és én megbocsátok neki. És ha azt mondják is: Él az Úr! bizony hamisan esküsznek. Uram, vajon nem a hűségre tekintenek-e szemeid? Megverted őket, de nem fájlalták; megemésztetted őket, de nem akarták elfogadni a fenyítést; keményebbé tették arcukat a sziklánál, nem akartak megtérni. Azért azt mondtam: Bizony, ezek szegények, balgák; mert nem ismerik az Úr útját, sem Istenük ítéletét. Jeremiás 5:1–4.

Az utolsó napokban a laodíceai adventizmusban azok, akiket a tíz szűzről szóló példázat balga szüzei jelképeznek, s amelyről White testvér azt mondja, hogy az az „adventnép tapasztalatát” ábrázolja, „nem ismerik az Úr útját, sem Istenük ítéletét.” A következő fejezetben Jeremiás azonosítja, hogy az Úr „útja” a „régí ösvények”, ám a balga laodíceai adventisták megtagadják, hogy azon járjanak, vagy hogy hallgassanak a trombita szavára. A „trombita” az ítélet jelképe, amelyet természetesen a balga laodíceai adventisták nem ismernek.

Így szól az Úr: Álljatok meg az utakon, és nézzetek szét, és kérdezősködjétek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, akkor nyugalmat találtok lelketeknek. De ők ezt mondták: Nem járunk azon. Órállókat is rendelttem fölétek, ezt mondván: Figyeljétek a kürt szavára! De ők ezt mondták: Nem figyelünk rá. Azért halljátok meg, ti nemzetek, és tudd meg, ó gyülekezet, mi van közöttük. Halld meg, ó föld: íme, veszedelmet hozok e népre, gondolataik gyümölcset, mert nem figyeltek szavaimra, sem törvényemre, hanem megvetették azt. Jeremiás 6:16–19.

Az a „veszedelem”, amely a „gyülekezetre” jön, amely nem akart „hallgatni a trombita szavára”, és nem akart „járni” „a régi ösvényeken”, ahol a késői eső „nyugodalma” volna megtalálható, akkor következik be, amikor a „gyülekezet” az elhamarosan bekövetkező vasárnap törvény idején „elveti az Ő törvényét”.

Illés hármaskalkalmazása az ítéletvégrehajtás idején végzett hírnöki és mozgalmi munkát azonosítja, amely a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel veszi kezdetét. Illés hármaskalkalmazásával szoros kapcsolatban áll annak a hírnöknek a hármaskalkalmazása, aki előkészíti az utat a Szövetség Hírnöke számára. Az út előkészítő hírnök hármaskalkalmazása a vizsgálati ítélet idején végzett, egy hírnök és egy mozgalom által képviselt munkát azonosítja. Az út előkészítő hírnök és Illés egymással szorosan összefüggő hármaskalkalmazások, miként Róma hármaskalkalmazása is Babilon bukásának hármaskalkalmazásával; ám fontos megkülönböztetésekkel bírnak, amelyek Isten ítéletéhez kapcsolódnak.

Illés hármaskalkalmazása, valamint annak a hírnöknek a hármaskalkalmazása, aki az útját készíti az Örökkévaló Szövetség Követének, két különálló ítéleti munkához kapcsolódik, amelyeket Isten visz véghez az Ő választott hírnöke és az a mozgalom által, amely a hírnök üzenetéhez csatlakozik. E két munka két különálló ítéleti időszakhoz kapcsolódik, jóllehet a jelképek között van átfedés.

A harmadik és egyben utolsó Illés munkája a modern Babilon hármaskalkalmazása feletti végrehajtó ítélettel áll kapcsolatban, az út elkészítőjének munkája pedig Isten népének vizsgálati ítéletével és megtisztításával áll kapcsolatban. Malakiás harmadik fejezetét a második fejezet utolsó verse vezeti be.

Szavaitokkal terhére voltatok az Úrnak. Mégis azt mondjátok: Miben voltunk terhére? Amikor azt mondjátok: Minden gonosztevő jónak tetszik az Úr szemében, és ő gyönyörködik bennük; vagy: Hol van az ítélet Istene? Íme, elküldöm követemet, és ő elkészíti előttem az utat; és az Úr, akit kerestek, hirtelen eljön templomába, mégpedig a szövetség követe, akiben gyönyörködtök; íme, eljön — mondja a Seregek Ura. De ki állhat meg eljövetele napján? És ki maradhat állva, amikor megjelenik? Mert olyan ő, mint az ötvös tüze és mint a ruhatisztítók lúgja. Leül majd, mint az ezüst olvasztója és megtisztítója; megtisztítja Lévi fiait, és megtisztítja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban vigyenek áldozatot az Úrnak. Akkor kedves lesz az Úrnak Júda és Jeruzsálem áldozata, mint a régi napokban és a hajdani esztendőkből. Malakiás 2:17–3:4.

Az utolsó napokban, Malakiás tanúságtétele szerint, Isten belefáradt a laodiceai adventizmusba, amely ragaszkodik az 1888-as lázadáshoz. Az 1888-as lázadást Kóré, Dátán és Abirám lázadása jelképezte előre, és Kóré lázadásának hittételi érvelése az volt, vajon azok, akik gonoszságot cselekszenek, továbbra is igazak-e az Úr szemében.

Kóráh pedig, Jichár fia, aki Kéhát fia, aki Lévi fia volt, valamint Dátán és Abirám, Eliáb fiai, továbbá Ón, Pelet fia, Rúben fiai közül, embereket vettek maguk mellé; és felkeltek Mózes ellen Izráel fiai közül való némelyekkel együtt, a gyülekezet kétszázötven fejedelmével, a gyülekezetben nevezetes, tekintélyes férfiakkal; és egybegyülekeztek Mózes és Áron ellen, és ezt mondták nekik: Túl sokat tulajdonítottok magatoknak, holott az egész gyülekezet szent,

minden egyes tagja, és az Úr közöttük van; miért emelitek hát fel magatokat az Úr gyülekezete fölé? 4Mózes 16:1–3.

Az utolsó napokban Isten belefáradt a laodiceai adventizmusba, amely ragaszkodik az 1957-es lázadáshoz, amely egyszerűen az 1888-as lázadás megnyilvánulása, hivatalos nyilatkozatba foglalva. A Questions on Doctrine című könyv szentesítette az 1888-as lázadást, amely Kóré, Dátán és Abirám lázadásának megismétlődése volt, annak az angyalnak a bizonyágtétele szerint, aki arra utasította White testvért, hogy maradjon az 1888-as konferencián, hogy feljegyezze Kóré lázadásának történelmi megismétlődését. Kétszázötven tekintélyes férfi gyűlt össze Kóréval, Dátánnal és Abirámmal együtt Mózes, Isten képviselője ellen a lázadásban.

Az Ezékiel nyolcadik fejezetében a nap előtt meghajló huszonöt férfi egy tizedét, vagyis tizedrészét jelképezi annak a kétszázötven férfinak, akik Kóré, Dátán és Abirám lázadásában tömjént áldoztak; ez utóbbiak az 1888-as lázadás vezetőit előképezték, akiknek tanbeli lázadása 1957-ben, a Questions on Doctrine című könyv megjelenésével öltött hivatalos formát.

Kóré, Dátán és Abirám lázadása elutasította azt az „ítéletet”, amelyet Isten kimondott, és amely szerint negyven esztendeig a pusztában kellett vándorolniuk. A laodiceai adventizmus 1863-ban kezdett el vándorolni Laodicea pusztájában, miután elutasították az 1856-ban eléjük tárt laodiceai üzenetet, amely azt az ítéletet eredményezte, hogy hitetlenségük miatt még sok további éven át a pusztában kell vándorolniuk. Az 1888-as lázadás idején még mindig nem voltak hajlandók elfogadni a laodiceai üzenetet, amelyet Jones és Waggoner vének hoztak.

Azok, akik 1888-ban fellázkodtak, nemcsak Jones és Waggoner vének lelki tekintélyét vetették el, hanem Ellen White prófétanő tekintélyét és a Szentlélek tekintélyét is, mert azt az eszmét valószínűsítették meg cselekedeteikkel, hogy az egész gyülekezet egyaránt szent.

1863-ban visszatértek, hogy együtt étkezzenek Béthel hazug prófétájával, és ezzel végül elfogadták az üdvösségnek azt a meghatározását, amelyet Kóré lázadása képviselt; majd ezt a hamis tanítást hivatalosan is könyvbe foglalták a Questions on Doctrine című műben. Ez a tanítás a „hit általi megigazulás” hamis meghatározása.

Az 1863-as lázadás jelentette Miller ékköveinek elvetése kezdetét, amelyek Habakuk két tábláján tükröződtek vissza. Habakuk könyvének második fejezetében az első versben említett „vita” végül az imádók két osztályát hozza létre, akik a késlekedő üzenettel kapcsolatos nézeteltérésük révén nyilvánulnak meg.

Ímé, felfuvalkodott; nem igaz az ő lelke őbenne; az igaz pedig az ő hite által él. Habakuk 2:4.

A Habakuk második fejezetében olvasható „vita” során az „igazak” „hite” azon a „látomáson” alapult, amelyet világosan táblákra írtak. Az 1863-as lázadásban azok, akik már nem bírták az „igazak” hitét, megtették az első lépést annak eltávolítására, ami a táblákra volt írva. Az 1863-as lázadás annak a lázadásnak első magvát jelentette, amely végül 1957-ben a hit általi megigazulás tanításának hamis meghatározását iktatta törvénybe.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Az Úr nagy irgalmában egy igen drága üzenetet küldött népének Waggoner és Jones vének által. Ezen üzenetnek az volt a rendeltetése, hogy a világ elé még hangsúlyosabban állítsa a felemeltetett Üdvözítőt, az egész világ bűneiért hozott áldozatot. Bemutatta a hit általi megigazulást a Kezes által; hívta az embereket, hogy fogadják el Krisztus igazságát, amely Isten minden parancsolatának való engedelmségben nyilvánul meg. Sokan szem elől tévesztették Jézust. Szükségük volt arra, hogy tekintetük az Ő isteni személyére, érdemeire és az emberi család iránti változhatatlan szeretetére irányuljon. Minden hatalom az Ő kezébe adatott, hogy gazdag ajándékokat oszthasson az embereknek, közölve a tehetetlen emberi eszközzel a maga tulajdon igazságának felbecsülhetetlen ajándékát. Ez az az üzenet, amelyet Isten megparancsolt, hogy adjanak a világnak. Ez a harmadik angyal üzenete, amelyet hangos szóval kell hirdetni, és amelyet Lelkének bőséges mértékű kitöltetése kísér.” Testimonies to Ministers, 91.

„Az e jelen időre szóló igazságot, a harmadik angyal üzenetét, hangos szóval kell hirdetni, ami azt jelenti, hogy egyre növekvő erővel, amint közeledünk a nagy végső próbához.” The 1888 Materials, 1710.

„A próba ideje közvetlenül előttünk áll, mert a harmadik angyal hangos kiáltása már megkezdődött Krisztus igazságosságának, a bűnt megbocsátó Megváltónak kijelentésében. Ez a kezdete annak az angyalnak a világosságának, akinek dicsősége betölti majd az egész földet.” Selected Messages, 1. könyv, 362.

„A késői eső Isten népére fog hullani. Egy hatalmas angyal fog alászállni a mennyből, és az egész föld be fog ragyogni az ő dicsőségétől.” Review and Herald, 1891. április 21.